

1843-2013

170 let

č. 50

KAMARÁD

Už je to tady

PRÁZDNINY

Už jsou tady konečně
nečekal jsem zbytečně
ty měsíce soužení
vstávání a učení

Ty měsíce kantorů
a výchovných hovorů
já teď jinak nemohu
než hodit tašku do rohu

At' se jak chce blbě tváří
všimnu si jí zas až v září
vždyť jsem čekal tři sta dní
na prázdniny parádní

(Z knížky Lukáše Pavláška „Jestli počkáš trochu dýl, tak sem přijde krokodýl“)

ANKETA

- 1) Poděl se s námi o svůj příšerný trapas, který se ti přihodil buď s kamarády ve škole, na výletě, na táboře, doma s rodiči, s domácími mazlíčky, nebo někde úplně jinde a možná ses mu nakonec i zasmál.

Trá.. Pa.. Šůy

Když jsem byl jednou na dovolené na Korsice, odmítl jsem se namazat opalovacím krémem a příšerně jsem se spálil na obličeji. Měl jsem hrozně oloupanou tvář, ale nevěděl jsem o tom. Každý člověk, kterého jsem potkal, se mi smál a já nevěděl proč. Nakonec, když jsem si jednou myl ruce, jsem se pořádně podíval do zrcadla a málem jsem spadl leknutím. Tak už jsem věděl, proč se mi všichni smáli a od té doby už se vždy mažu.

Jednou, byl to slunečný den, jsem šla do školy v trochu těsných kalhotách. Přišla jsem ke skříňkám a přezula se. Den ubíhal jako každý jiný. Měli jsme polední přestávku a já jsem si zrovna sedla na bobek, abych se mohla podívat do tašky. Najednou se mi roztrhly kalhoty mezi nohama... Ten den jsme se měli fotit, ale nikdo si toho naštěstí nevšiml. Později jsme se tomu s kamarádkami hodně smály.

Lucie, 16 let

Ve škole o hodině mi zazvonil mobil, a jelikož mám jako vyzvánění uprnutí, tak si všichni mysleli, že jsem to byl já.

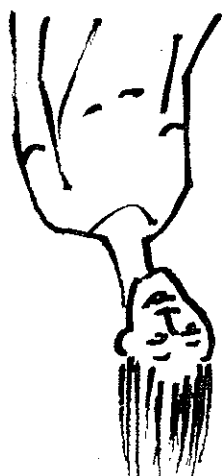
Josef, 14 let

Žádnéj nemám, trapasy se mi vyhýbají.

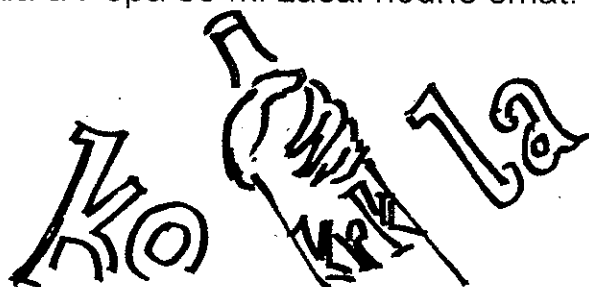
Barbora, 11 let

Jednou ve škole jsem ze sebe dělala absolutního šaška, jelikož bylo po zvonění a učitelka nikde. Tak jsem tak různě tancovala a najednou, když jsem byla v obzvlášť trapné poloze (hlavou dolů) tam nakráčela naše učitelka a koukala jako sova. To byl můj trapný zážitek a doteď se mu s mými kamarádkami směju.

Zuzka, 10 let

Stalo mi to, když jsem šla s Pepičkem Maškem na rande (to je můj kluk). Šli jsme si koupit kofolu do hospody, a když jsem to vypila, tak jsem si nahlas dlouze ukrkla a Pepa se mi začal hodně smát.

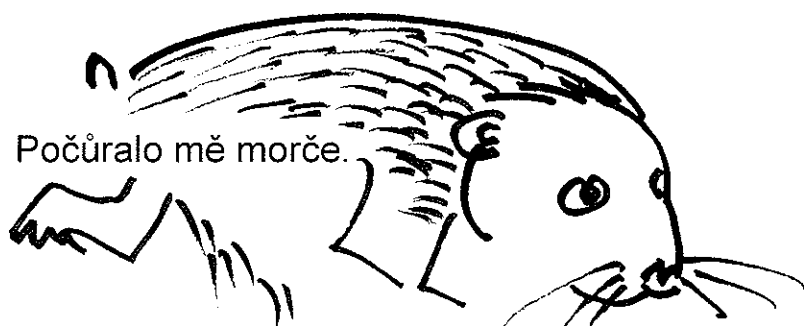

Martina, 14 let

Jednou ve škole jsem pospíchala na hodinu, abych ji stihla, najednou jsem podklouzla, sjela po schodech a nabourala do paní učitelky a celá chodba se začala smát.

Aneta, 12 let

Byla jsem jednou ve škole v jídelně a s kamarádkou jsme si sedly naproti sobě. Kamarádka se začala smát a poprskala mě jídlem. Já jsem nevěděla, že mi to prskla na hlavu. Potom jsem potkala kamaráda a on se začal smát.

Eliška, 12 let

Markéta, 10 – 11 let

Jednou jsme měli hodinu dějepisu se zástupkyní. Rozdala nám listy a měli jsme Karlu IV. namalovat „čepičku“. Tak jsme kreslili. Když jsem to doděla a podívala se na to, vypadalo to jako třípatrový dort. Ukázala jsem to kamarádce a začaly jsme se hrozně smát. Nemohly jsme vůbec přestat. Nakonec nám zástupkyně vyhrožovala, že půjdeme na poškolu. Odpoledne jsem se v družině opírala o dveře a ony se najednou začaly hýbat. Tak jsem běžela rychle pryč. Byla to právě zástupkyně a měla na mě takový výraz, že jsem si myslela, že mě asi vezme k sobě a dá mi nějaký trest.

Kamila, 11 let

já
já
já

IV

Jednou v noci se mi zdál krásný sen. A najednou jsem začla mluvit a docela jsem povídala dost nahlas. A mamka to slyšela až do ložnice. A ráno mi začla říkat, co jsem všechno říkala. Hrozně jsem se tomu smála.

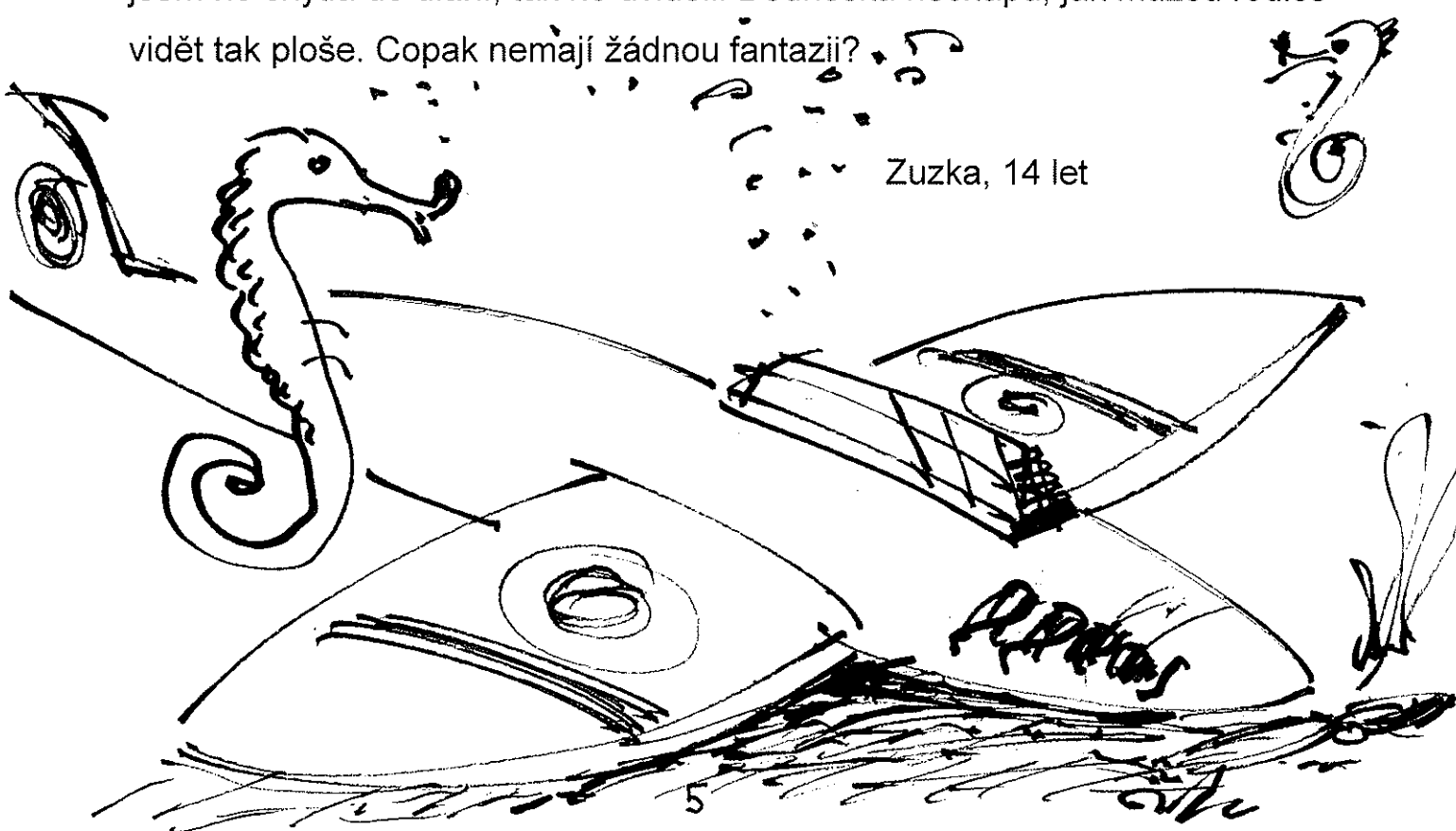
Natálie, 12 let

Jednou když jsme byli ve škole a byla hodina, tak jsem se soustředila, abych dobře napsala prověrku. Přisunula jsem se ke stolu a roztrhly se mi silonové punčocháče. Ale ze zadní strany silonek. Šla jsem k tabuli a najednou se mi kluci začali smát. Byl to hnusný trapas, ale nakonec jsem se tomu také zasmála.

Julie, 11 let

Už docela dlouho se s rodiči potápím. Minulý rok jsme se sbalili, připravili si dýchací přístroje a vyrazili na Korsiku. Bylo nádherné počasí a hned čtvrtý den jsme se dozvěděli o nádherné lokalitě na potápění. Bylo tam potopené letadlo B-17 (stíhačka). Připravili jsme se, podívali naposled na nebe a vyrazili na pouť do 12 metrů. Letadlo bylo překrásné, zachovalé. Po nějaké době jsme ale museli ven. Přístroje nám nedají vzduch navždy. Vyrazili jsme tedy na zpáteční cestu, ale jak se brzy zjistilo, zapomněli si rodiče zjistit, kde se máme vynořit, a začali se tiše hádat nad kompasem. Mezitím připlaval k trsu chaluh krásný mořský koník a vyjeveně se na nás díval. Když se rodiče konečně dohodli a chtěli pokračovat v cestě, já jim pořád ukazovala toho malého tvorečka. Neviděli ho. Maskování zafungovalo dokonale a teprve až jsem ho chytla do dlaní, tak ho uviděli. Dodneška nechápu, jak můžou rodiče vidět tak ploše. Copak nemají žádnou fantazii?

Zuzka, 14 let

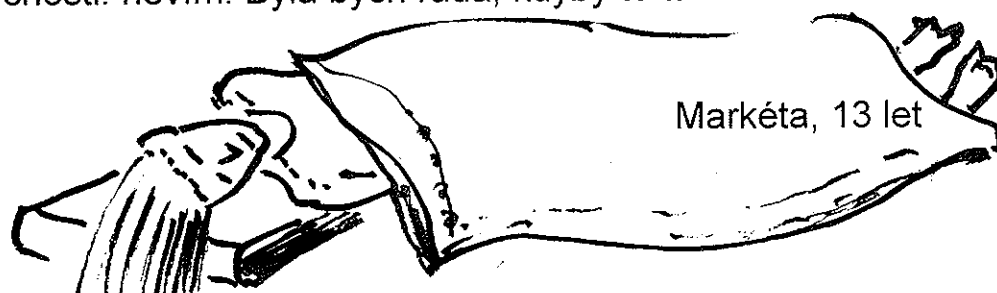
2) Knihovna – co se ti o ní vybaví z minulosti, jak se ti líbí
v současnosti a jak bys ji viděl/a v budoucnosti.

Z minulosti: „Noc s Andersenem“. Byla jsem tu na ní asi před 2 roky s nejlepší kamarádkou a s třídou mojí sestry, ale bylo to fajn.

V současnosti: líbí se mi tu spousta knížek a to, že si mě knihovnice pamatují jménem.

V budoucnosti: nevím. Byla bych ráda, kdyby to takhle zůstalo.

Markéta, 13 let

Chěla bych v knihovně noru pro starší děti s křesly a stolní lampičkou a stolkem na knihy. A počítače na neomezenou dobu, prosím.

Minulost: byla moc hezká.

Současnost: je moc hezká.

Budoucnost: bude moc hezká.

Hana, 10 let

Čo bolo,
to bolo...

Zuzka, 10 let

V minulosti byly jenom dva počítače, což vždy bylo blbý a teď, jak to tu změnili, tak je to nádherný. Ale v budoucnu bych to udělala lépe, že bych dala 45 minut na počítači a vyhodila starý knížky a dala novější. Jinak nic.

Martina, 14 let

Z minulosti se mi vybaví usměvavé knihovnice s veselou náladou, zajímavé, zábavné a napínavé příběhy knižních hrdinů a jejich přátel.

V současnosti je knihovna vzácným přínosem a rozptýlením. Knihy jsou řazené tak, aby bylo snadné jejich hledání a objevování nových a nových příběhů.

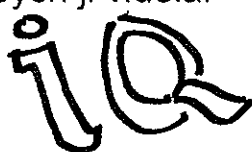
A v budoucnosti by měla být stále stejně přívětivá ke svým čtenářům.

Knihovna je velkým učitelem dětí a mělo by to tak zůstat.

Lucie, 16 let

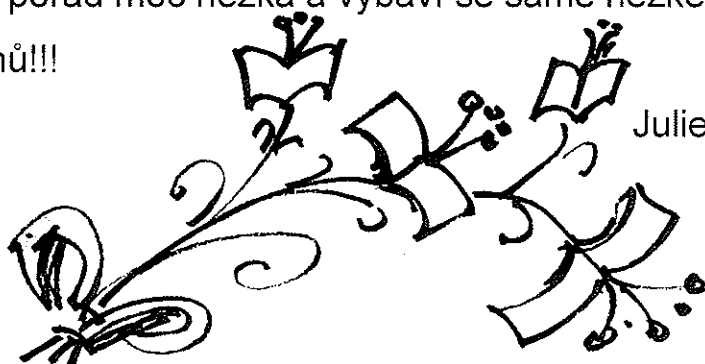
Vybaví se mi eposy Illias a Odyssea. Knihovna se mi moooc líbí. A věštit neumím, takže nevím, jak bych ji viděla.

Eliška, 12 let

Knihovna je pořád moc hezká a vybaví se samé hezké věci!!!

Plno úspěchů!!!

Julie, 11 let

Z minulosti o knihovně nic moc nevím. Jsem tu totiž jenom od druhé nebo třetí třídy. Kdybych koukala hodně do budoucnosti, ráda bych tu měla stroj, kde bych doplnila své oblíbené knihy nebo co v nich mám ráda a on by mi vyjel papír s knihami, které by se mi možná líbily. Když se podívám kousek do budoucnosti, tak bych chtěla možná tak hezčí „disajn“. Jinak se mi to tady líbí. Myslím, že nezáleží na hezké knihovně, ale na knihách. Kdo rád čte, nemá co řešit. A já tedy ráda čtu!

PS: Možná nějaké samostatné oddělení pro knihy od J. Wilsonové.

Bára, 12 let

Pod pojmem knihovna v minulosti si představím staré spisy a podobně.

Myslím, že by bylo zajímavé ji navštívit, protože bych mohla vidět spoustu knih, které se třeba do dneška nedochovaly.

V současnosti se mi líbí, že knihovna pořádá spoustu zajímavých akcí a že má velký výběr knih.

V budoucnosti tam bude asi hodně přístrojů a myslím, že lidé budou dávat přednost spíše elektronickým formám četby.

Jitka, 12 let

Otázka, na kterou mohou nyní čtenáři dětské knihovny odpovídat, nemusí být jen pro dětské čtenáře, ale i pro jejich častý doprovod – pro maminky, tatínky, babičky i dědečky či starší sourozence.

Naše knihovna, jak ji můžeme určitě důvěrně oslovovat, prodělala za posledních několik let mnoho změn. My starší můžeme vzpomínat, kde sídlila. Chodívali jsme do hlavní budovy, kde nyní sídlí kancelář celé knihovny. Šatna byla malá a úzká, více dětí mělo velký problém se tam obléct i přezout. Ano přezout, protože do dětské knihovny se muselo chodit v ponožkách nebo v pantoflích. Jestli si dobře vzpomínáte, chodilo se po koberci a knihy byly v policích ve třech místnostech. Paní knihovnice i tehdy byly příjemné a pohotové, ale malí čtenáři k nim museli vzhlížet, protože jejich pult byl vysoký. Každá kniha měla svou kartičku v papírové kapsičce uvnitř. Po vybrání knížek musely knihovnice lístek vyndat, zapsat, založit a nám čtenářům napsat počet do papírové čtenářské průkazky o velikosti malého notýsku.

Nyní je knihovna pro malé a školáky přesunuta do jiných prostor u řeky. Hned za dveřmi nás přivítá dlouholetý, asi také čtenář, náš vodník Otík.

Nejdříve některé děti strašil, ale dnes si určitě nedovedeme představit chodbu bez něj. Často je možné děti slyšet: „Ahoj Otíku. Čau příště. Hele mami, vodník“. Šatna není velká, ale útulná. Vstoupíte-li dále, dýchne na Vás klid, pohoda a radost.

Paní knihovnice se na Vás usměje a všem je najednou nějak lépe. I zakřiknuté dítě zde ožije, protože naše knihovna není jenom místnost s knihami. Je to země kouzel, dobrodružství a čas nic neznamena. Můžeme ji nazvat společenskou místností, protože zde nejsou jen knihy a časopisy, ale také hrací doupě, odpočívací pyramida, kde čtenáři mohou vleže číst. V nedávné době zde byla umístěna kreslicí tabule, a tak se občas stává, že děti malují a malují. Vše doplňují i počítače, které jsou často obsazeny.

V dnešní době již paní knihovnice nemusí zapisovat knihy do kartiček, ale pracují s moderní technikou, jež usnadňuje práci, ale občas i zlobí, pak však ouvej! Nemyslete si, že stěny jsou holé a studené, kdepak. Na jedné straně visí krásné záložky, v oknech kvetou muškáty a z akvária si nás prohlíží rybičky, nebo my je. Vyberte si sami.

byla..

Návštěva knihovny přinese klid a pohodu do duše a nevdá, že nám už je pár let navíc. Naše tety knihovnice prohodí slovíčko i s dospělými o počasí, o knihách a nebo jen o výletech či domácích mazlíčcích.

je!

Zkuste doprovodit svá malá nebo i velká dítka do knihovny a poznáte naši knihovnu a její prostředí sami. Stačí, když si sednete na židličku a budete vnímat atmosféru.

a bude...

V některých městech a vesnicích se ruší knihovny, což je velká škoda, protože přístup ke knize je velmi důležitý. Naši předkové určitě nejsou rádi, protože oni se zasazovali o jejich vznik a snažili se opečovávat každou knihu.

Co přinese budoucnost, nikdo přesně neví, ale nikdy nesmíme zoufat, ale bojovat za dobré věci a knihy a knihovny mezi ně patří. Technika proniká i do naší knihovny a bude pronikat více a více. Možná se časem objeví jen e-knihy a další technické novinky, o kterých nyní neumíme ani snít, ale klasická kniha bude mít stále svoje zastánce. Za pultem nás obslouží robot

nebo nebudeme muset ani do kamenné budovy. Kdo ví?

Doufejme, že naše knihovna bude pokračovat v úsilí pátera Šmidingera, půjde směle dopředu a bude tu stále pro další a další děti, pro jejich děti, pak i pro vnoučata.

paní Alena – maminka dvou čtenářek

Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Příběh pravé lásky

Tento příběh je o jedné malé dušičce, která si zažije utrpení z lásky, ale nakonec ji potká.

Příběh začíná v malém vílím městečku Avalonia. Žijí zde víly už po několik generací a v jednom malém domku žila víla jménem Ejnye. Byla to víla tance a hudby. Hodně ráda tančila balet, ale uměla i ostatní tance.

Náš příběh začíná jednoho slunečného dne. Ejnye ten den vstávala o dost dřív. Musela zařídit spoustu věcí. „Přesunout baletní hodinu, zajít se zeptat na stepové boty, vyprat společenské šaty... no nevím, jak to všechno stihnu,“ říkala si pro sebe Ejnye, když četla svůj seznam. Jen rychle do sebe naházela snídani, oblékla se a vyrazila. Celý den pak byla ve městě a nakonec přišel večer. Ejnye jen co přišla domů, začala se oblékat do večerní róby.

Dneska večer má jednu důležitou schůzku. Už nějakou dobu se jí líbil jeden kluk z umělecké školy, kde Ejnye učila. Před pád dny měla Ejnyina třída vystoupení v Domě kultury. Ejnye ho tam zahlédla, ale jen na okamžik. Celý den ho hledala, ale nenašla ho. Když odešla ze šaten, nevěšila si, že tam nechala svoje telefoní číslo, lépe řečeno vizitku. Hned druhý den Ejnyi někdo volal. A hádejte, kdo to byl? No jasně, její vysněný kluk. Představil se jako

Elfias a hned Ejnyí nabídl, jestli s ním nechce jít na večeři a Ejnye hned souhlasila.

„Jen se nalíčím, učešu a najdu kabelku a můžu jít,“ říkala si radostně. „Acion, kabelka,“ vykřikla a hned k ní přiletěla malá fialová kabelka. Nádherně jí ladila se světle fialovými šaty a s fialovou kamínkovou květinou ve vlasech. Vyrazila. Když přišla před dům, zavola si motýla. Vyžádala si speciálně fialového se třpytivými křídly.

Když doletěla na místo srazu, Elfias už tam čekal. Pomohl jí slézt a vydali se temnou ulicí. Zašli na večeři do restaurace U tří zvonků. Celou dobu si povídali. Když byli kousek od Enyina domku, chytil ji za ruku a přitáhnul ji k sobě hodně pevně. Pak ji začal líbat. Náhle se za nimi ozval hlas: „Elfias!“ Otočili se a uviděli zlostně vyhlížející dámu, která tam stála s rukama v bok. „Jéé! Ahoj Samanto, co tu děláš?“ zeptal se vyděšeně Elfias. „To je tvoje holka?“ řekla Ejnye našťvaně. „No jo,“ řekl Elfias omluvně. „Ty úchyle!“ vykřikla Ejnye a dala mu facku. Otočila se a našťvaně odešla. Zdátky pak už jen slyšela, jak se ti dva hádají. Když přišla domů, rovnou šla na balkon. Byl tam nejlepší výhled na město. Sedla do křesla a rozbřečela se. Náhle uslyšela zaklepání. „Elfiasí, jestli si myslíš...“ a otevřela dveře, ale tam Elfias nestál. Byl tam Eaten.

Eaten byl Ejnyiným nejlepším přítelem. Bydlel kousek nad jejím domkem. „Ahoj Ejnye, neruším?“ zeptal se omluvným hlasem. „Ne, vůbec,“ řekla Ejnye. „Nestalo se ti něco?“ zeptal se Eaten. „Nó...jo,“ řekla Ejnye se smutkem v hlase. „Nechceš se vypovídat? Pomáhá to.“ Chvíli bylo ticho. „Tak jo,“ řekla. Celý večer si povídali, smáli se a jedli. Za týden už s ním měla Ejnye rande a chodí spolu doted’.

Anna Velková, 14 let

Umělá realita

Nedočkavě přibíhám domů ze školy. Prásknu dveřmi, klíče hodím na stůl a okamžitě zapínám počítač. Vše připravuji na příchod zbytku party, abychom mohli začít. Poslední rok a půl pracuji se čtyřmi kamarády na počítačovém programu jménem CCC – cokoliv co chceš. CCC vytvoří umělou realitu, do které následně člověka přenesou a ve které si člověk může dělat, co se mu zlíbí. Hra je také super v tom, že čte vaše myšlenky a vy je díky tomu můžete zhmotňovat. Včera jsem dodělal poslední část a dneska hru otestujeme.

Konečně slyším zvonek. Před dveřmi se tísní čtyři kluci, stejně nedočkaví jako já. U mě v pokoji si zapínají notebooky, zatímco opakuji poslední instrukce: „Honzo, naprogramoval jsem červené tlačítko. Až zmizíme, uvidíš nás na obrazovce. Po deseti minutách zmáčkneš červené tlačítko a my se dostaneme zpět. Nemůže se nám nic stát.“ Další výhodou je, že může hrát více lidí najednou, proto nás s realitou bude spojovat jen Honza. On jediný není z naší party programátor. Vymýšlí principy hry, proto nás bude na obrazovkách sledovat, aby mohl navrhnout co nejprívětivější uživatelské prostředí.

Virtual Reality

Cítím vibrace v zápěstí, která mám na klávesnici. Transfer začíná...

Procítám na lesní mýtině ozářené paprsky zapadajícího slunce. Před mnou vesele praská ohníček a vedle mě se probouzejí tři spoluprogramátoři.

Je to dokonalé, dokázali jsme to. Hlasitě se radujeme, chceme prozkoumat celý vlastnoručně vytvořený svět. Zatím si nebudeme nic tvořit, jen pozorovat. Rozbíháme se každý jiným směrem.

Je tak krásné běžet vlastním světem, vnímat všechny vůně okolo.

Běžím lesem, cítím vůni borového jehličí. Vnímám každou nerovnost terénu. Nedokonalost světa, tu je zlomená větev, támhle skáče veverka. Naposlední chvíli se vyhýbám mraveništi. Sleduji tisíce malých tvorečků, budujících společný domov, mají společný cíl. Přeskakuji spadlý strom a udýchaně si sedám na mýtinu ozářenou sluncem. Lehám si do mechové podušky, sleduji větve obsypané jehličím. Cítím se úžasně.

Znovu se setkáváme až za tmy úplně vyčerpaní, ale šťastní. Mrzí nás, že již za několik hodin opustíme hru. Zde čas plyne několikanásobně rychleji, proto nás Honza vytáhne zpět za pouhých deset minut, ale my zde budeme několik hodin. Sledujeme praskající plameny sálajícího ohně, žhavé uhlíky zhasínající a rozsvícující se jako malé město.

Probouzí mě ranní paprsky. Divím se, jak je možné, že jsme stále tady. Dle mých propočtů bychom již měli být pryč. Uvažujeme, co se asi mohlo stát. Zanedlouho se zde začnou objevovat první bytosti. Ne všechny budou přátelské. Na setkání s nimi nejsme dostatečně vybaveni. Doufáme, že Honza do té doby tlačítko zmáčkne.

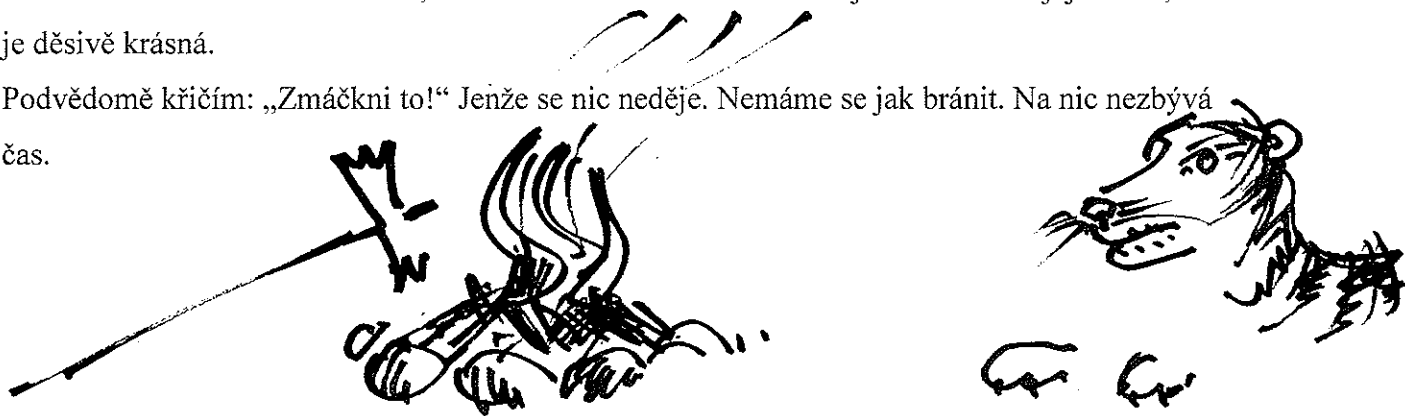

Stále čekáme sesednutí kolem ohniště, oheň bohužel vyhasl. Nejsou zde již ani doutnající uhlíky. Začínáme se bát. Co všechno se může stát?

Za chvíli uslyšíme prasknout větvičku, zpozorníme. Z houští vyskakuje tygr a vrhá se na nás. Pruhaná šelma nemá slitování, bez milosti se na nás vrhá. Sleduji hru svalů na jejím těle, je děsivě krásná.

Podvědomě křičím: „Zmáčkni to!“ Jenže se nic neděje. Nemáme se jak bránit. Na nic nezbyvá čas.

Zdrceně si sedám, teprve teď mi dochází tíha naší práce. Její úskalí. Hlavou mi prolétají myšlenky. Jedna přes druhou. Šelma zabila našeho člena a odtáhla ho pryč. Bojíme se. Nevíme, co máme dělat. Zbytečně a naší domýšlivostí zemřel kamarád. Také se bojíme, že nás potká stejný osud. Co si teď počneme? Zároveň se strachem se dostavuje pocit nesmyslnosti. Už vím, kde se stala chyba. Ještě, že sedím, jinak bych asi omdlel. Za všechno můžu já. Jen já. Včera, když jsem naposledy testoval hru, jsem si pro větší pohodlí pozastavil kus kódu a pak jsem jej zapomněl spustit. Proto se nic nestalo. Honza nejspíše ještě teď zběsile mačká červené tlačítko a musí nás při tom sledovat. Úplně vidím jeho bezmoc, protože není programátor, nemůže nám vůbec pomoci. Také vidím naše zoufalství! Musíme se naučit v tomhle světě žít!

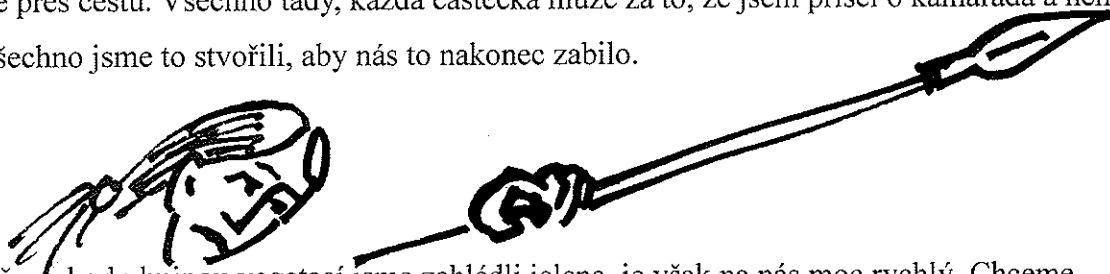

Odpoledne se stále ještě nemůžeme rozhodnout, kam jít a co dělat. Zůstáváme proto na místě a vyrábíme primitivní zbraně. Není to jako spojit dva kameny a špalek v počítačové hře a vytvořit si tak kamennou sekeru. Nemůžeme porazit strom, nestačí zběsile mačkat Enter. Snažíme se vytvořit pomocí našich myšlenek nějaké pořádné nástroje. Bohužel zjišťujeme, že to není tak jednoduché! Nazítří jsme si vybudovali jakousi ohradu z větví zabodnutých do země, kolem jsme vyhloubili díry, doufajíce, že se do nich náš nepřítel chytí. Ale všichni víme, že to není nic platné. I pro mě by bylo velmi jednoduché klacky zlomit, co pro takového tygra nebo ještě něco horšího.

Pořád se nám nedaří zhmotnit naše myšlenky. Nad naším dílem stále visí maska strachu z neznáma. Celou noc udržujeme oheň a choulíme se kolem něj. Nikdo oka nezamhouří. S rozbřeskem dostáváme hlad, budeme se muset vydat na lov. Nikomu se nechce vyjít ven z domnělého bezpečí ohrady, jenže brzy bychom byli příliš zesláblí a naše šance by se ještě zmenšily.

Bereme si primitivní oštěpy – jediná zbraň, kterou máme.

Nevnímám krásu přírody jako včera. Přímo nenávidím mraveniště, které míváme, vzteky kopu do kmene přes cestu. Všechno tady, každá částička může za to, že jsem přišel o kamaráda a nemůžu domů. Všechno jsme to stvořili, aby nás to nakonec zabilo.

Po hodině pochodu bujnou vegetací jsme zahlédli jelena, je však na nás moc rychlý. Chceme pokračovat v lovu, ale zpozvzdálí zaslechneme povědomé vrčení. Při představě, co se stalo minule, se hrůzou rozklepeme. Tygr pomalým krokem vyleze z křoví a prohlíží si nás nevraživým pohledem. Pečlivě klade jednu nohu před druhou, jako by si přímo vychutnával náš strach. Třeba opravdu náš strach vnímá, možná je to pro něj forma duševní potravy, jako pro nás přátelství. Mě zajímá ale jen jedna věc. Víme, že mu neutečeme, proto se snažíme bránit oštěpy. Šelma je hravě zlomí. Vrhá se na kamaráda. Hrůzou křičím. Přemýšlím. „Cože?!“ Šelma se houpá v síti vysoko ve větvích stromu.

Křičím: „Povedlo se! Dokázal jsem to! Zhmotnil jsem své myšlenky.“

Najednou dostávám ránu jako kladivem. Kamaráda jsem zachránit nedokázal. Stačila mi desetina vteřiny, ale já ji nevyužil. Sedám si na nejbližší kámen. Brečím, protože jsem přišel o dva kamarády. Hlavou mi létá tisíce myšlenek, pořád se mi ale na mysl dere jedna jediná, která překřičí všechny ostatní. Mojí jedinou útěchou je, že o posledního přítele nepřijdu. Umím zhmotňovat své představy. A to je ta největší zbraň, kterou můžeme získat!?

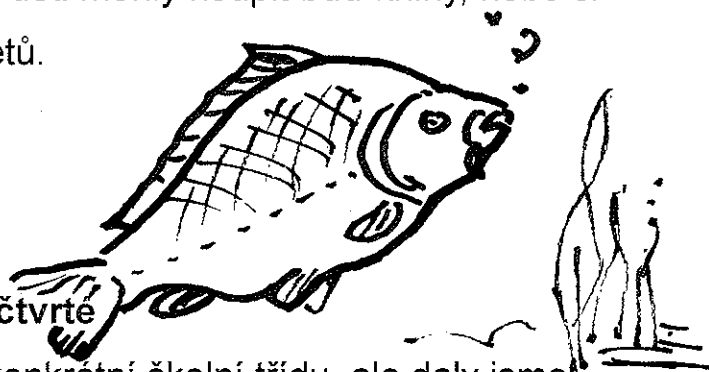

Jan Knížek, 17 let

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Březen – měsíc knihy.

Při této příležitosti jsme pozvali do knihovny mladého spisovatele **Jana Opatřila** s jeho autorským čtením z knih o kapříku Metlíkovi. Autor vyprávěl o sobě a své tvorbě, zmínil, že první příhody o kapříkovi začal psát už v 16 letech. K nápadu ho přivedla jeho sestra Venda, která Metlíka vymyslela. První kapitoly, které v té době napsal, odložil do šuplíku, kde ležely do jeho dvacetin. K nám dorazil s čerstvým výtiskem již třetího pokračování příhod kapříka a jeho přátel. Na konci besedy si děti mohly koupit buď knihy, nebo si vybrat z množství upomínkových předmětů.

Duben – „Noc s Andersenem“....již počtvrté

V letošním roce jsme poprvé neoslovily konkrétní školní třídu, ale daly jsme příležitost našim věrným čtenářům. Bylo vybráno 26 zájemců, kteří se v pátek navečer sešli v knihovně.

Večer začal hned po ubytování seznamovací soutěží, čtením pohádek a opět dalším soutěžením.

Pak vypukla akce „Možná přijde i Andersen“. A on opravdu přišel a v setmělé, tajemné, trochu i strašidelné černé hradní kuchyni, osvětlené jen svíčkami, se dětem představil a vyprávěl jim svou pohádku „Křesadlo“. Pak následoval krátký přesun na druhé hradní nádvoří, kde proběhla úžasná laser show.

Po návratu do knihovny jsme dobili energii malou večeří a pak hurá do dalších dobrodružství. Tanec s balonky rozjel dobrou náladu, koblihy na špagátě všechny nadchly a večer pokračoval smrští veselých i napínavých soutěží.

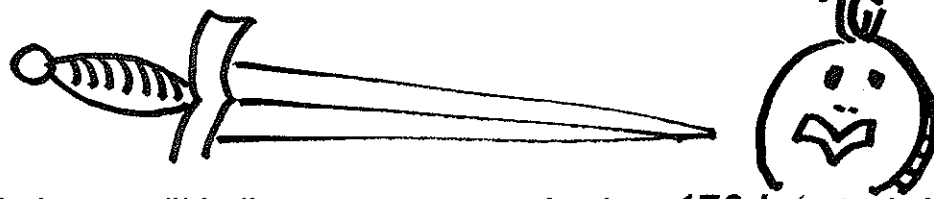
Děti se zdály být neunavitelné, ale nakonec si přeci jen rády poslechly pohádky na dobrou noc. Ráno jsme se tradičně rozloučili společnou marmeládovou snídaní.

Trošičku jsme se strachovaly, jak se budou bavit děti, které se moc neznají, ale naše obavy se ukázaly být plané, neboť opak byl pravdou. Noc si užívaly o to víc, protože si byly vědomy, že je to odměna za to, že jsou dobrými čtenáři.

Březen, duben a květen jsme prožívali přípravami na Pasování prvňáčků na čtenáře. V knihovně probíhaly seznamovací lekce s knihovnou a knihami, při nichž nechyběly pohádkové soutěže, veselé hádání a na závěr se četlo z knihy Ivony Březinové „Adélka a Zlobidýlko“.

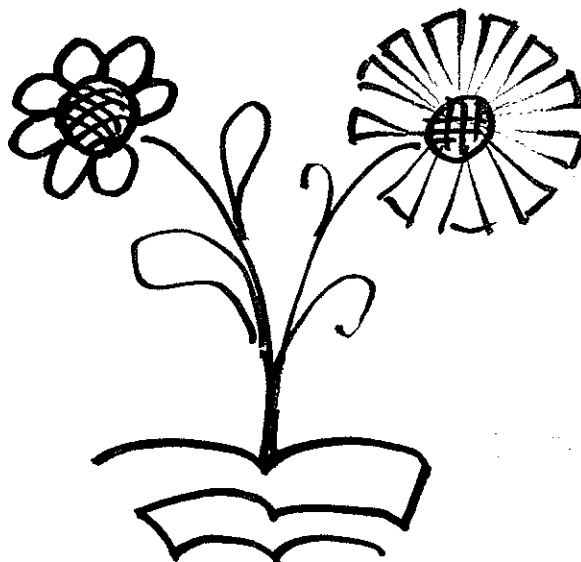
V květnu pak knihovnice navštívily všech 12 strakonických prvních tříd, kde si poslechly, jak už děti umějí pěkně číst.

A pak už nestálo nic v cestě velkolepé slavnosti, kdy jim odměnou za jejich snažení bylo pasování rytířem do Řádu čtenářského.

Červen byl pro naši knihovnu ve znamení oslav 170 let trvání naší knihovny.

Pod heslem „**Koho čtení baví, ten s knihovnou slaví!**“ jsme na hradě uvítali každého návštěvníka, čtenáře i nečtenáře, malého i velkého, smutného i veselého, aby tu s námi pobyl a knihovnu pak všude velebil.

Školní rok se chýlí ke konci, a tak aby vám to nebylo tolik líto, předkládáme pár perliček ze školních lavic pro zasmání.

Otec kněžny Libuše byl Grog.

Děj Babičky se odehrává po její smrti.

Rakouská panovnice byla Marie Frézie.

Na glóbu vidíme rovnoběžky a polednice.

Jak vymřeli Přemyslovci? Hrad spadl a byl konec.

Sudokopytníci jsou kráva, koza a čert.

Jak často je přestupný rok? Několikrát do týdne.

Bije spolužačku deštníkem, ač není jeho.

ČR se dělí na Čechy, Moravu a Slezinu.

V divadle se hrály komedie, tragedie a drogerie.

Povídka je krátký román, ve kterém je hned konec.

Román je dílo, jež při četbě zabírá mnoho času.

Detektivka je, když je vrahem někdo jiný.

Sebrané spisy jsou ty, které spisovateli po jeho smrti někdo sebere.

Básně jsou verše, které se recitují, ale nečtou.

Říká se, že kniha je nejlepší přítel člověka, ale neplatí to pro učebnice.

Ne kni hy

Naši milí čtenáři, přejeme vám prázdniny, jaké mají být. Dva měsíce slunečných dnů u vody, dobrodružných výprav, prázdniny rozesmáté a upatlané od malin, voňavé lesem a houbami, nostalgické písničkami u ohýnku a spánkem pod letním nebem plným hvězd.

A hlavně, ať se vám nepříhoda nic podobného jako v naší básničce na závěr!

Pokažená dovolená

O prázdninách na Mallorce,
to vám byla legrace.

S tátou jsem jel na motorce,
shořely nám matrace.

Medúza mě požahala,
měla dlouhá chapadla.

Když jsem lovil ze dna mušli,
muréna mě napadla.

Krab mě štípнул do malíčku
při večeři na zahradě.

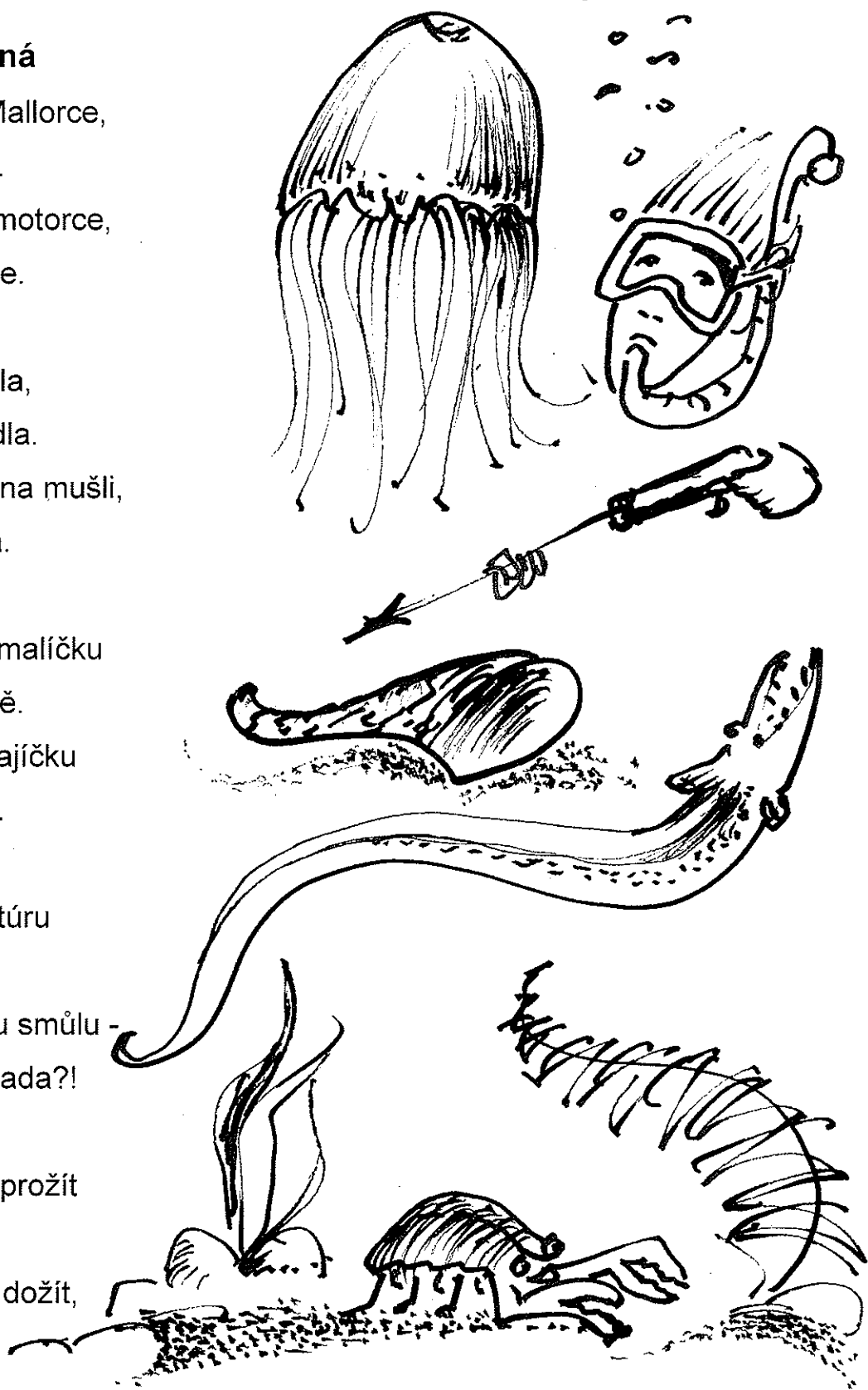
Slzy jsem měl na krajíčku
a moskyty na bradě.

Příští rok prý dáme túru
na ostrově Lefkada.

Už zas větrím ňákou smůlu -
co když šlápnu na hada?!

Nechci nikdy víc už prožít
stejnou dovolenou!

Chci se v klidu stáří dožít,
prosím na kolenou!

(Z knížky Borise Pralovszkého „Nic pro slabochy a jiné říkanky pro malé, větší i velké“)

Číslo 50

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

25. 6. 2013

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustroval: Milan Kos

